

oud-Utrechtschen conservator kwam bezoeken en tevens van de gelegenheid gebruik wenschte te maken om spinnen te verzamelen.

Dinsdag 12 Augustus was mijn laatste dag; het was schitterend weer en 's middags maakten we nog een wandeling, waarop we een hop zeer fraai te zien kregen, terwijl ook een bruine kiekendief vanaf het Balatonmeer in de richting van het binnenmeertje koerste en op de hellingen van een der heuvels tapuiten en jonge roodborsttapuiten rondzwierven.

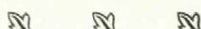
Woensdag 13 Augustus verliet ik 's morgens om half vijf per auto het Instituut om den eersten trein te kunnen halen; behalve een hop, leverde de 4½ uur lange reis, ornithologisch niets vermeldenswaard op en eerlijk gezegd was ik ook te slaperig om veel uit te kijken.

Reeds tijdig stond ik weer in Budapest bij het Keleti-station op straat en had nog prachtig den tijd de stad verder te bekijken. Ik wandelde over de Erzsébet-brug naar het kolossale standbeeld van St. Gellért en vandaar door den prachtigen parkaanleg, steeds hooger, naar de oude Bastei, vanwaar het uitzicht op stad en omgeving nog veel grootscher is dan op de Fischerbastei, wat meer stroomopwaarts.

Daarna volgde een lange tocht langs de eindeloze kaden, waar op een bepaald gedeelte de kooplui in de groote watermeloenen — het geliefkoosde voedsel van de bevolking — in lange rijen hun tentjes hadden opgesteld. Dan de binnenstad weer in langs een plein, waar oude Budapestervrouwtjes kleurige kledjes verkochten, die ze ter plaatse zelf aan het maken waren, naar het station terug. En daarop verliet ik voorgoed het Hongaarsche land, dat tegenover ons Nederlanders zoo bij uitstek gastvrij is.

Kampen, Maart 1931

Dr. C. G. B. TEN KATE

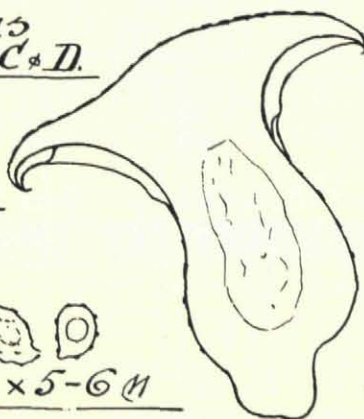
LEUCOPAXILLUS PARADOXUS (COST. & D.).

Begin September j.l. vond ik in de duinen tusschen Bergen en Egmond een exemplaar van deze voor ons land nog niet geregistreerde fungussoort. Na vergeefsche pogingen om deze vondst met behulp der gewone determineerwerken te classificeeren riep ik de hulp in van den mycoloog Konrad te Neuchâtel, die de soort kende en mij den naam mededeelde t.w. *Lepista paradoxus* (C & D), vroeger

Leucopaxillus
paradoxus C. & D.

Doorsnede
op
ware grootte.

Sporen. 7-8 x 5-6 μ

45

Fig. 1.

exemplaren voor het eerst eene nauwkeurige beschrijving met afbeeldingen van deze soort. Maire constateerde evenals ik bij mijne Bergensche exemplaren een zéér sterken onaangename

paradoxus (C & D), vroeger door de auteurs Costantin en Dufour als *Clitocybe paradoxa* in hun bekende werkje: *Nouvelle Flore des Champignons* reeds opgenomen. Mons. Konrad verwees mij verder naar zijne beschrijving en teekeningen in het prachtige werk: *Icones selectae fungorum* van Konrad en Maublanc, planche 301 en naar vorige beschrijvers. In het *Bulletin de la Société Mycol. de France* Tome XL 4ème Fasc. 1926 geeft Maire naar reeds in 1913 in het bosch van Fontainebleau gevonden

reuk, welke volgens hem herinnert aan dien van *Tricholoma lascivum*. De afmetingen der sporen bepaalde Maire verder op 7—8/4—5. Hij vond zijne exemplaren in het Forêt de Fontainebleau onder dennen en eiken.

In het Bull. de la Soc.té M. d. Fr. Tome XLI 3e Fasc. 1925 beschrijft M. Boursier ten tweeden male deze soort wederom naar exemplaren van Fontainebleau en volgens zijn onderzoek komt hij tot de slotsom, dat deze soort tot een nieuw geslacht *Leucopaxillus* moet gerekend worden in hoofdzaak op grond van het harde, vaste vleesch en van de microscopische bijzonderheid dat de bij opvallend licht witte sporen, wrachtig zijn en door het reactief van Melzer blauw gekleurd worden. Het zijn dus zg. amyloïde sporen. Verwante geslachten zijn verder *Clitocybe*, *Lepista* (Pat.), *Rhodopaxillus* en *Melanoleuca*. De voornaamste kenmerken dezer soort zijn de volgende:

Hoed: vleezig, vast, eerst convex later eenigszins afgeplat, diameter 3—5 cM. (volgens Konrad zelfs tot 12 cM.) hard, mat, droog, overal onregelmatig gebarsten, eerst roomwit later okerkleurig met omgerolden, dunnen, gepoederden rand.

Lamellen: smal, gemakkelijk te verwijderen van den onderlaag, vrij dicht opeen, eenige onderaan gevorkt en adervormig verbonden, op verschillende hoogten bij den steel eindigende en iets aflopende, roomwit, later iets donkerder.

Steel: vol, vast, hard, gezwollen tot knollig

aan den voet, roomwit tot okerkleurig, fijn geschubd, afmetingen 4—5 × 2—3 cM.

Vleesch: vast, elastisch, bleek, zoet, de reuk is eerst als die van meel doch wordt zéér onaangenaam. Blijft goed bij uitdroging. Eetbaar doch allicht ongenietbaar.

Sporen: bij opvallend licht in massa wit, onder den microscoop doorschijnend, ellipsoïdisch tot eivormig grof-wrattig, blauwkleurend door jodium. De afmetingen zijn 7—8 × 5—6 μ . De viersporige basidiën zijn ongeveer 40 bij 8 μ groot. Er zijn geen cystiden.

Groeiplaatsen: in de duinen tusschen Bergen en Egmond a/d Hoef tusschen rendiermos, duinroos etc. Forêt de Fontainebleau. Duitschland, Zweden.

Opmerkingen: Mijne exemplaren, totaal tien à twaalf stuks stonden ongeveer in een halven kring tegen een lage duinhelling. De eerste werden volwassen; die in October nog kwamen bleven klein.

Volgens Patouillard zelf is deze soort identiek met *Lepista amara* Patouillard, die beschreven is in Tab. anal. fasc. VII Nr. 618 (1889) met bittersmakend vleesch. Niet synoniem is echter *Agaricus* (*Clitocybe*) *amarus* Fries 1821, die een meer gekleurden hoed, werkelijk bitter vleesch en kleinere, bijna gladde sporen heeft.

Ik hoop dat de lezers van D. L. N. zullen speuren naar deze tamelijk typische en dus herkenbare doch blijkbaar zeldzame zwam en ik houd mij aanbevolen voor eventuele opgave van andere vindplaatsen.

Alkmaar, November 1931

Ir. A. C. S. SCHWEERS

Fig. 2. *Leucopaxillus paradoxus* (Cost. & D.). Berger duinen
Sept.-Oct. '31.